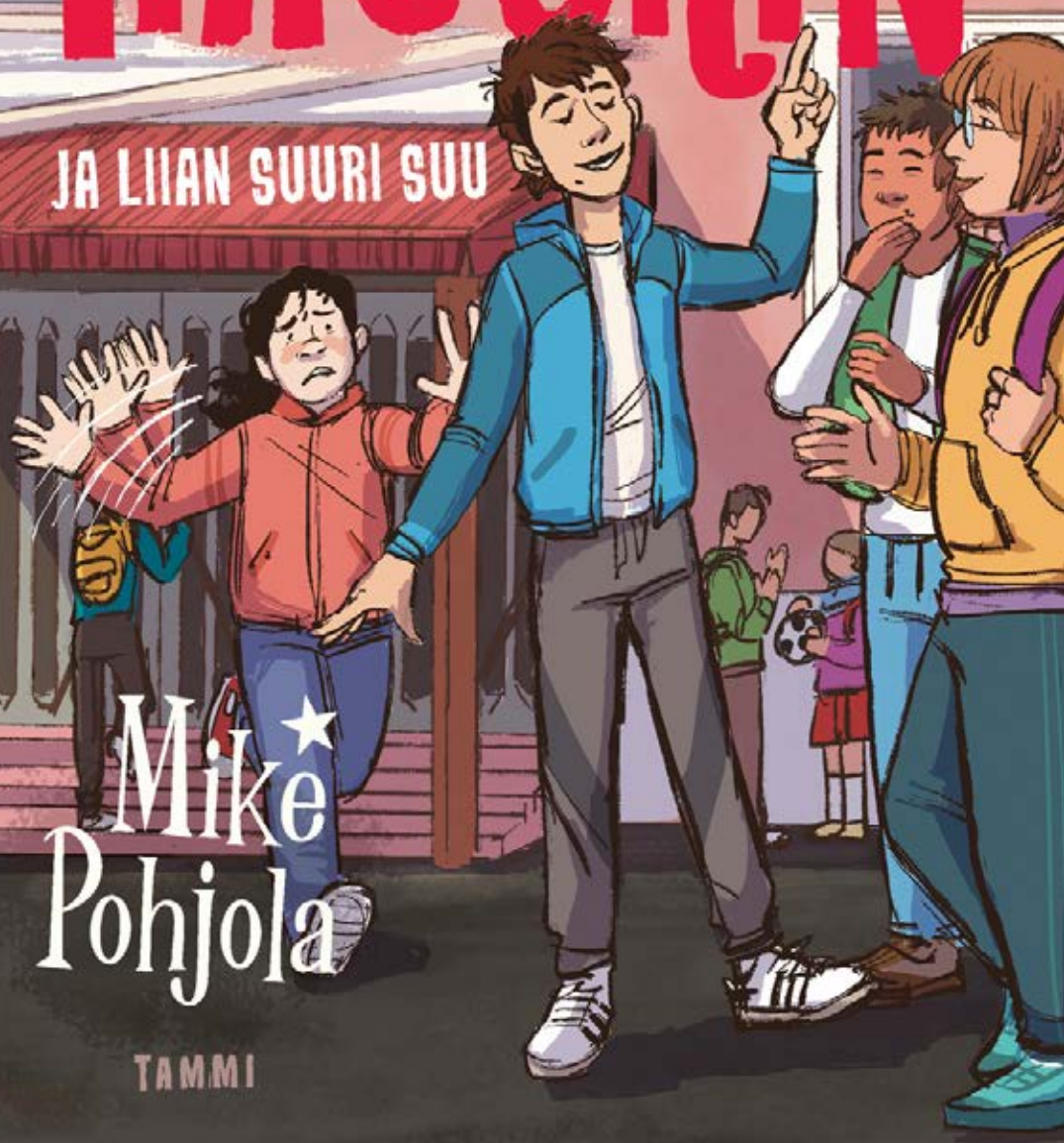

MAAILMAN HAUSKIN

JA LIIAN SUURI SUU

Mike
Pohjola

TAMMI

**MAAILMAN
HAUSKIN
JA LIIAN SUURI SUU**

Teksti © Mike Pohjola 2023
Kuvitus © Tuisku Hiltunen 2023
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2023
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-5498-2

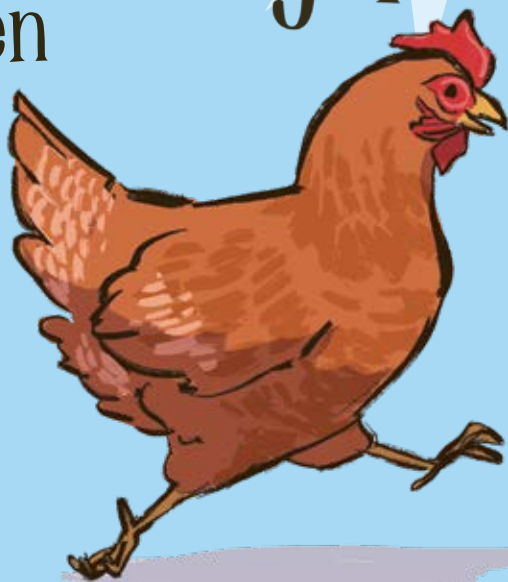

MAAILMAN HAUSKIN

JA LIIAN SUURI SUU

Kuvittanut *
Tuisku
Hiltunen

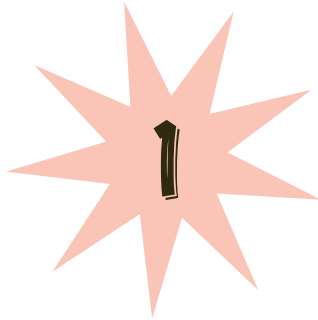
Mikē*
Pohjola

TAMMI

HELSINKI

Omistettu
Fenixille

Viimeksi kerroin, miten minusta tuli kuuluisa televisionäyttelijä Vitsivitsi-ohjelmassa, vaikka olen vielä koulussa. Siltikään kaikki eivät tykänneet minusta. Varsinkaan yksi Appo.

”Vilho! Luuletko olevasi parempi kuin me muut?” hän kysyi eräällä välitunnilla pitäen minua paidan etumuksesta kiinni.

”Irrota”, minä sanoin. ”Olen vain hyvä kertomaan vitsejä.”

”Kerro sitten vitsi.” Appo työnsi minua puuta vasten.

Joitain muita oppilaita kerääntyi katsomaan. Kukaan ei tehnyt mitään auttaakseen minua, mutta en minäkään olisi uskaltanut. Appo oli jo valmiiksi isokokoinen, mutta oli vielä jäänyt luokalleen niin, että hän oli koulun vanhin, isoin ja vahvin lapsi. Ja ilkein.

”Anna tulla!”

Ei ollut kauhean vitsikäs olo. Jos olisi tässä kohtaa pitänyt ruveta miettimään vitsejä, ei varmaan olisi tullut mieleen. Mutta onneksi olin juuri edellisenä päivänä tehnyt YouTubeen vitsivideon ja pystyin kertomaan sen heti.

Yksi kaverini tuli kouluun niin, että molemmat posket ja korvat olivat aivan punaiset ja rupiset. Kysyin häneltä mitä oikein oli tapahtunut.

”Olin yksin kotona silittämässä kauluspaitaa juhlia varten”, hän selitti. ”Sitten joku soitti kännykkääni ja piti vastata, nostinkin vahingossa silitysraudan korvalleni.”

Auts! ”Mutta ei tuo vielä selitä, miksi sinulla on toinenkin puoli palanut.”

Kaveri katsoi minua kuin tyhmää ja sanoi: ”No pitihän minun soittaa ambulanssi!”

Meni hetken aikaa, ennen kuin Appo ja ympärillä olevat oppilaat tajusivat vitsin. Jotkut alkoivat nauraa, toiset keksiä lisätarinaa siitä.

Porukka nauroi ja ajattelin, että Appo päästäisi irti minusta. Mutta ei päästänytkään.

”Pidätkö minua tyhmänä vai?” Appo kysyi.

”Ei kai se minun pitämisestäni ole kiinni”, minä sanoin. ”Katsotaan, mikä on yleinen mielipide. Kädet ylös kaikki, joiden mielestä Appo ei ole tyhmä!”

Appo kääntyi katsomaan ympärille tulleita oppilaita. Kukaan ei nostanut kättään.

Tiesin kyllä ihan hyvin, että ei kukaan koululainen koskaan nosta kättään, jos heiltä kysytään jotain. Kerran meillä oli vieraana pelisuunnittelija, joka koko koulun edessä kysyi, että kuka pelaa kännykkäpelejä. Kaikki muut olivat hiljaa, mutta yksi opettaja nosti kätensä. Vaikka jotkut pelasivat sillä hetkelläkin kännykällään.

Jos olisin kysynyt, että kenen mielestä Appo on tyhmä, ei kukaan silloinkaan olisi nostanut kättään.

”Eli jos koko koulu on sitä mieltä, että sinä olet tyhmä, niin ei kai se minun vikani ole! He ovat tietysti ihan väärässä, kun eivät tajua sinun viisauttasi. Olet varmaan jonkinlainen väärin ymmärretty nero! Neropatti!”

Vaikka kukaan ei halunnut osallistua tilanteeseen, alkoivat jotkut takarivissä kuitenkin nauraa minun jutuilleni. Päätin vielä jatkaa.

”Juuri eilen Neropatti sai valmiiksi palapelin. Sen paketissa luki 2–4 vuotta, mutta hänellä meni sen tekemiseen vain kuusi kuukautta!”

Appo yritti hiljentää naurajia.

”Kuka nauraa?”

”Ei kukaan, Neropatti!” huusi joku.

”Siinä näet, Neropatti”, sanoi toinen.

Välituntivalvoja tuli katsomaan, miksi porukkaa oli koontunut paikalle. Appo irrotti nopeasti otteensa minusta.

”Onko täällä joku tappelu?” opettaja kysyi.

”Ei me mitään tapella”, minä sanoin. ”Vai mitä Neropatti?”

”Nyt se naama umpeen”, Appo ärähti.

”Appo”, sanoi opettaja. ”Käyttäydypäs kunnolla.”

”Tuo haukkui minua Neropatiksi.”

”Mitä?” minä kysyin muka viattomana. ”Ei se ole haukkumista. Sehän on kehumista. Me kaikki pidetään Appoa tosi älykkäänä.”

”No niin, sehän on kiva”, opettaja sanoi ja lähti taluttamaan Appoa sisälle.

”Heippa, Neropatti”, minä sanoin ja hymyilin.

3

Koiria rakastava mies käveli kadulla, kun vastaan tuli mummo, jolla oli mukanaan todella nälkäisen näköinen koira.

Mies sanoi: ”Päivää. Anteeksi, mutta pureeko sinun koirasi?”

Mummo vastasi: ”Eihän toki, ei minun koirani pure.”

Mies kumartui hiukan paijaamaan koira, mutta välittömästi koira avasi terävähampaisen kitansa ja puri miehen kättä.

Mies karjui kivusta ja huusi: ”Sinähän sanoit, että koirasi ei pure!”

Mummo vastasi vain: ”Ei tämä ole minun koirani.”

Sen jälkeen Appoa ruvettiin yleisesti sanomaan Neropatiksi. Se oli ovela haukkumanimi, koska kaikki tiesivät sen tarkoittavan sitä, että Appo *ei* ollut mikään neropatti, mutta opettajien mielestä se kuulosti oikein mukavalta.

Hän ei enää kiusannut minua eikä kai ketään muutakaan. Ajattelin tehneeni hyvän teon.

Mutta jouduinkin myöhemmin itse vaikeuksiin tämän takia.

Yenny soitti minulle yhtenä päivänä. Hän on Vitsivitsin tuottajan Marjatta Kaatilan avustaja, joka viimeksi oli vahingossa palkannut minut ohjelmaan esiintymään.

Nyt tunsimme jo hyvin, niin hän sanoi vaan, että Yenny täällä ja onko paha paikka.

”Miten niin paha paikka?” minä kysyin. ”Olen kotona.”

”Eiku pystytkö puhumaan?”

”Pystyn. Puhun nytkin.”

”Totta. Vitsivitsistä on tulossa uusi tuotantokausi ja mietitiin, tulisitko sinä mukaan siihen.”

”Tulen.”

”Ai noin vaan?” Yenny ihmetteli. ”Viimeksi sanoit, että olet tosi kiireinen ja kallis. Nyt et kysy edes, koska se olisi.”

”Joo, no se oli läppä silloin, kun luulin, että olet pränkki.”

”Minä vai?” Yenny ihmetteli.

”Mutta sitten tajusin kyllä, että et ole.”

”Joo, no ehkä se oli tavallaan pränkki, kun Marjatta luuli sinua oikeasti Suomen hauskimmaksi tubettajaksi.”

”Mutta minähän olen SuomenHauskinTubettaja.”

”Mutta et Suomen hauskin tubettaja.”

”Voin olla sitäkin.” Sellaista ei minun tietääkseni ollut valittu, joten oli ihan mahdollista, että olin sekä SuomenHauskinTubettaja, joka oli käyttäjänimeni, että hauskin tubettaja Suomessa.

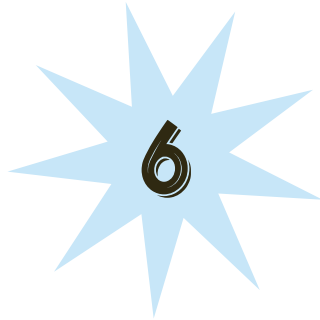
”Okei, mutta tämä alkaisi siis marraskuussa”, Yenny sanoi. ”Samat aikataulut kuin viimeksi eli sun pitäisi olla Helsingissä aina tiistai, keskiviikko ja lauantai.”

”Selvä homma”, minä sanoin.

Tarvitsisin vain vanhemmilta luvan ja homma olisi sillä selvä. Aika paljon matkustamista tuli viimeksi, mutta nyt tiesin jo, mitä olin tekemässä.

Ja tällä kertaa voittaisin koko ohjelman!

Tuotantokausi eli kausi: Ohjelmaa tehdään aina yksi kausi kerrallaan. Se voi olla vaikka kuusi tai kymmenen jaksoa. Kun ne on esitetty, aletaan miettiä, tehdäänkö seuraavakin kausi ja pitäisikö siihen muuttaa jotain. Vitsivitsissä yleensä osa näyttelijöistä vaihtuu kausien välillä.

Koululainen oli joutunut rehtorin puhutteluun ja rehtori oli kiukkuinen.

”Olet ollut tällä viikolla joka päivä puhuttelussani – siis yhteensä neljä kertaa! Mitä voimme siitä päätellä?”

”Että huomenna on perjantai!”

Yhtenä päivänä, kun tulin koulusta isälään, isä lopetti vajan korjaamisen ja tuli juttelemaan. Söin juuri voileipää välipalaksi. Olin odottanut hyvää tilaisuutta kertoa hänelle Vitsivitsin uudesta tuotantokaudesta.

”Kuules Vilho”, isä sanoi ennen kuin sain suuni tyhjäksi.
”Kuka tämmöinen Appo on?”

”Se on yksi tyyppi meidän koulussa”, minä sanoin. Tajusin heti, että tästä tulisi pitkä keskustelu, jonka aikana en mitenkään pystyisi pyytämään lupaa mennä Vitsivitsiin.

”Oletteko te kavereita?”

”Ei todellakaan. Kukaan ei halua olla sen kaveri. Se on ihan idiootti.”

”Sanotko häntä idiootiksi?”

”En”, minä sanoin. (Vaan Neropatiksi, mikä vain tarkoitti idioottia.)

”Rehtori soitti, että sinä kiusaat Appoa.”

Olin aivan ällikällä lyöty.

”Ai minä kiusaan? Appohan kiusaa minua! Ja kaikkia! Miten minä muka häntä kiusaan?”

”Olet keksinyt jonkun haukkumanimen, mitä kaikki ovat ruvenneet käyttämään.”

”Enpäs!”

Isä katsoi minua pitkään. Hän ei uskonut. Aloin kiemurrella. Hän jatkoi tuijottamista. Minä käänsin katseeni voileipääni. Siinä oli juustoa. Tiesin, että isä katsoi vieläkin.

”Etkö varmasti?” hän kysyi lopulta.

”No siis minä rupesin sanomaan häntä Neropatiksi, kun hän kysyi, pidätkö häntä tyhmänä, ja muutkin rupesivat käyttämään sitä nimeä. Mutta ei se ole haukkumanimi! Vaan oikeastaan kehu.”

”Vilho”, isä sanoi hyvin vakavana, ”pidätkö minuakin tyhmänä?”

”Tuohon on vaikea vastata kohteliaasti.” Yritin vähän keventää tunnelmaa.

”Vilho! Tämä ei ole vitsailun paikka! Kyllä minä tiedän, että sinä olet todella taitava kiertämään sääntöjä ja haluat aina päästä sanomaan viimeisen sanan ja luulet, että olet fiksumpi kuin kaikki muut. Mutta arvaa mitä! Sinä olet perinyt nokkeluutesi vanhemmiltasi ja me kyllä tiedämme tuollaiset konstit.”

Minä tuijotin edelleen leipääni. En kehdannut haukata siitä.

”Saat luvan pyytää anteeksi.”

”Anteeksi.”

”Ei minulta vaan Apolta.”

”Mutta se oli vaan vitsi!”

”Joo, no nyt se Appo ei halua enää mennä kouluun, kun se pelkää, että sitä haukutaan.”

Ajattelin, että hyvä. Mutta ääneen mutisin jotain, että okei.

”Mitä?”

”Okei, okei. Pyydän anteeksi.”

”Ja lopetat Neropatiksi sanomisen.”

”Selvä.”

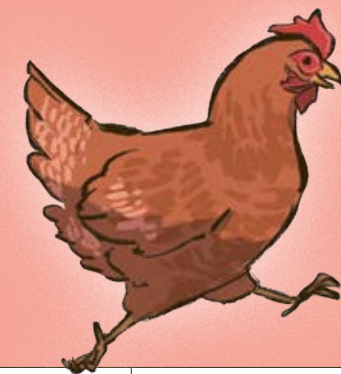
Isä palasi takaisin vajalle. Minun ei enää tehnyt mieli juustovoileipiäni.

SEHÄN OLI VAIN VITSI!

Vilho on loistava keksimään vitsejä. Se on hänen supervoimansa, mutta voi johtaa myös vaikeuksiin. Kirjassa *Maailman hauskin* (2021) Vilho pääsi esiintymään television viihdeohjelmaan, ja nyt häntä pyydetään jatkokaudelle. Mutta isä ei haluaisi päästää poikaa Helsinkiin kuvauksiin, kun tämän suuri suu on jo aiheuttanut vaikeuksia koulussa. Voiko huumorin varjolla sanoa ihan mitä vain?

Vetävän tarinan lomaan on sijoitettu runsaasti pätkähulluja vitsejä. Lue ja naura!

www.tammi.fi

L84.2

ISBN 978-952-04-5498-2

Kannen kuvat: Tuisku Hiltunen